

Skogsnuvan.

Nils-Eula-Hanna hade stänkat ä' sin
pisa te' handelsboden, för hon skulle baka. Men pisan kom
inte hem. Te' slut kom hon, o' en jägare kom mä' henne,
o' hon va' utklädd som ett fint fruntimmer, så då' va'
säkert skogsnuvan, som va' framme. Bak ska' hon va'
ihäli' som ett bakbräg.

I Öbbemåla mark va' då' en skogsnuva,
som förvillade dom, så' di fick gå' där så' länge som helst.

2977

Näcken.

Näcken gjorde se till ett hross o' va' blan'
hästarerna. 'Jen ska' du ta, sa di till drängen. O' han skulle
ta' en spik, som di korefast må' o' ta' till baks, så kem-
me di förva må' den.

2977

Närken, han kan skapa sig på olika
sätt. I Slagesnäs gjorde han sig till en häst, o' en lång ra'
ungar krep upp, den ene efter den andre. O' hästen ble'
allt längre o' längre. Den sisto, som kom upp sa': "Men
koss i Guds namn, så länge häst." Men när han höide
Guds namn, så kastade han o' ungarna o' sprang i
sjön. O' då begrep folk, att då va' närken.

Kel.
Lesters hd
Torsåult
1930

Uppf. Elin Jeppsson
Ber. Ole Jonsson
f. 1850.

Trollkarlarna i Torsåult.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2977

4

Si har talat om att di där i Torsåult
skulle komma möta sina där komster. Då 'va' en ä'
pojkarne, som va' lat o' ^{vill} inte göra nåt. Han lo' sig ja' att
han skulle lugga alla stubbarna te' gärra', som di kände
opp dom te' gärra'. Men han gick o' gjorde ingenting, ända
te' kvällen, innan di skulle va' färdia. Då skällde han om
att di ble' luggna för natten.

Då 'va' en ä' dom, som hette Lilt-Ha-
rald, o' han hade husstall i Körtåult. Han o' en te' skulle
köra, o' Harald ville köra, men den andre körd. Men han
hade bara körd ett litet stycke, så'n ville inte hästarna
gå längre, utan han fick stå där hela dagen te' kvällen.

Åke - Käll.

2977

Åke-Kjell betade den som va' mästar
för ljuvrikt, o' han satte vaket ve' båda ändor å' Källeboda,
men hans tjurar kom hem, när vakten gått där. Lands-
fiskalen va' där o' undersökte, men han kunde inte fin-
na något där. Men hans dräng o' gutten bli' skontanta,
o' då talade drängen om för landsfiskalen, va' han
skulle finna ljuvgodet. Han skulle ta' upp en viss
planke i beringsturet, o' där hade de fyllat hela käl-
laren mä' ljuvods.

Björn-Kjell hade en son, som betade
Nils, o' han bli' häktad i Järnberg. Han va' rik, men då
gick tillbaka för honom. Nils, han reste till Karlshamn till
en stor Karl där, som va' en vän mä' Håkan Jönsson i Solje.
O' han sa', att han hade bud från Håkan Jönsson, att han
ville

2977

lära pengar. Han sa; att han va' hansas son, o' da' fick han pengarna. Se'n hörde den där storkarlen aldrig 'i' Håkan Jönsson, men han töflete inte han ville terasa honom.

Men se'n en gång sa' han: "Sör du, di där pengarna du skickade din son efter?" — "Ja' har aldrig skickat någon ä' mina pojkar efter pengar; men hur sa' han ut?" — "Ja, då' kan ja' inte päminna mig," sa' han från stån. Men en prä hade lagt märke till honom, o' hon sa; att hon skulle känna igen honom, om han fick se honom. O' så om sönda'n va' höfkan, så satt prä'n där o' väntade, o' ja, min sann, där kom han. "Säs ä' han," sa' hon, o' så till di honom till fånga. — Så har ja' hört talas om då'.

Solerna där i Källböda kom till Farabot, o' Ola kom till Komperiskulla. O' han hade fått några dyner, som va' stulna just i Komperiskulla.

O' Ola Smansson va' o' tapetsorade, o' då' hörde han, hur Per Olsson o' Håkan Olsson talades till om hur-

2977

voet di skulle ställa te' at, så att en kista, varken skulle
komma må' på akkionan eller bli synli'. Då va' noch
Ejwageds i den, för annars hade di väl inte varit så rät.
da för o'visa den.